

Concert

Op zoek naar vrijheid in jazz

Maria Mendes Quintet featuring Steven Kamperman, vrijdag 20 november 2015, Paradox, Tilburg

Wat de Portugese zangeres Maria Mendes met haar kwintet neerzet, is

Wat de Portugese zangeres Maria Mendes met haar kwintet neerzet, is zonder meer een lust voor het oog en oor. Ze is een prachtige dame met een prachtige stem. Een stralende persoonlijkheid, die fier en zelfverzekerd haar mannetje staat en alles tot in de puntjes geregeld heeft. De muziek, het plaatje en het praatje. Het Portugese temperament in het algemeen, de bezieling: het heeft me altijd geraakt en dan heb ik het echt niet alleen over fado. Dat moet je ook niet zoeken bij Mendes, want ze kan en wil meer. Zoals ze zelf vertelt voelt ze fado niet echt van binnen, of althans niet genoeg om zich enkel daarmee bezig te houden. Nee, Maria Mendes zoekt juist de vrijheid op van de jazz. Dat is wat haar drijft en steeds prikkelt in haar liedjes en arrangementen.

Mendes presenteerde haar nieuwe cd 'Innocentia'. Een cd waaruit haar voorliefde voor mooie liedjes blijkt, maar ook haar gave om die met eigenheid te bewerken naar muzikale wondertjes, zoals 'Smile' (Chaplin), 'Fragile' (Sting) en het voor

sommigen bijna uitgekauwde 'Over The Rainbow'. Het lijkt dan ook een bewuste keuze die Mendes maakte bij het samenstellen van haar kwintet voor dit concert: drummer Jasper van Hulten, pianist Karel Boehlee, bassist Clemens van der Feen en klarinettist Steven Kamperman. Een wijs besluit, want ze heeft hen nodig.

Bijvoorbeeld in 'The Summer Knows' (Legrand), waarin Kamperman – een virtuoos op klarinetten - met zachte frivole tonen, vrolijk dollend door het zomergras en Van der Feen, die met strijkstok de speelsheid van een viool verbindt met de diepte van de bastonen, die zomer tot leven brengen. Waar Boehlee een opvallend dienende rol inneemt, zijn het Van Hulten, Kamperman en Van der Feen, die juist de vrijheid van jazz aantikken. Ze dagen Mendes uit; verleidingen waaraan ze niet kan ontsnappen. In deze momenten ontstaat de jeu, wulpsheid haast, in de stukken.

Meestal schuiven mensen van opwinding van hun stoel als er in zang moeiteloos gelaveerd wordt tussen verschillende octaven of wanneer nét die hoge noot wordt gehaald. Het is natuurlijk een kunst en getuigt van hoogstaande techniek et cetera, maar hoe knap is het om juist in het midden en de lagere regionen vrij te kunnen manoeuvreren en zuiver te blijven? Daar ligt ook de kracht van Mendes, ondanks dat ze een imposant bereik heeft. In al die controle toont ze hierin haar breekbaarheid en raakt ze de gevoelssnaar. Daarnaast is haar stemkunst een traktatie. In 'O Ovo' (Pasqual) soleert ze, speelt bas en percussie met haar stem en gaat unisono het gesprek aan met Kamperman, onder sublieme ritmische begeleiding van Van Hulten. *Impressionante!*

(Donata van de Ven, 28.11.15)